

нитѣ . . . На сутринѣта следъ такива нощи отивахъ на гроба на Станка, покривахъ го цѣлия съ цвѣтя, лежехъ край него день-два и пакъ заскитвахъ изъ планината.

Дойде есень, застудѣ. Изпокжсанъ, парцаливъ, скитахъ и спѣхъ по пещеритѣ изъ планината . . .

Падна снѣгъ. Дойде зима. Животъ милъ — не стѣрпѣхъ се, минахъ отъ другата страна на Балкана и слѣзохъ въ града. Току-що бѣха избѣгали турцитѣ и никой ме не позна, никой ме не попита кой съмъ и какъвъ съмъ. Привѣргѣхъ се при рускитѣ войници въ казармитѣ. Облѣкоха ме. Помислиха ме за лудъ и почнаха и да ме хранятъ. Съжалиха ме. Мина се зимата, раззелени се гората, погледнахъ я, сърдцето ми трепна и хайде тамъ . . . Въ Балкана ми е по-леко, по-мило . . . Мисля си, мисля, поплача си, олекне ми . . . Ходя на гроба на Станка, кича го съ цвѣтя и вѣнци, поплача и надъ него.

И започнахъ да живѣя зиме въ града или наблизо въ нѣкоя пещера, лѣте въ планината . . . И така прекарахъ вече четиридесетъ години . . . А тежко ми е на душата. Скитахъ и по черкви, и по манастири, нийде покой не намѣрихъ. Ходихъ и на Света-гора дори, пакъ миръ на душата си не наидохъ . . . Сега правя вжглища, ловя риба, събирамъ пари самъ манастиръ да направя. Надъ гроба на Станка манастиръ да съградя. Чуждо не искамъ, само съ мой трудъ да съградя манастира. Събралъ съмъ вече малко пари. Въ балкана сж въ една пещера. Малко сж, ама сж съ мой трудъ спечелени . . .

Не зная майка и татко. Изгубихъ младъ и Станка, та балкана обикнахъ повече отъ майка, повече отъ всичко на свѣта . . . Тукъ ми отиде младостѣта, тукъ ми е и цѣлия животъ. Тукъ познавамъ всѣко камъче, всѣко дръвче, всички съмъ обливаль съ сълзи . . . И тукъ ще съградя моя манастиръ, въ моя балканъ, надъ гроба на Станка. Прощавай, синко! Никому до сега не бѣхъ се изповѣдалъ. И сега те заклевамъ: додето съмъ живъ, никому не казвай това. Отъ три дена те гледамъ младъ, веселъ, пѣргавъ, обичашъ като мене гората, леко ти е на душата . . . Грабна пушката на она, дето искаше